

[Eise Zeuthen.]

af mine egne eller en, jeg kendte, så havde vedkommende været vel anbragt her. Faktisk bør dette vel være normen for, hvad der bør stræbes efter, et mål, som ikke skulle være for højt for det danske samfund.

Selv om det foreliggende lovforslag altså kun er et skridt på vejen fremad, hilser vi det med glæde og tilsiger vor støtte til en hurtig gennemførelse af det.

Ayoë Herbøl: Jeg kan ligesom de tidligere ærede ordførere udtrykke min glæde over det lovforslag, som den højtærede indenrigsminister har fremsat. Nu får vi en lov om psykiatriske hospitaler og afdelinger, der går ud på at følge den udvikling op, som allerede er i gang, og det er højst nødvendigt.

Sindssygeforsorgen hejrhjemme har ligesom åndssvageforsorgen været et mærkt punkt i dansk social forsorg; det har været et for sømt område, og man kan derfor glæde sig over, at der nu i de sidste år er sket ændringer. Den højtærede indenrigsminister siger i fremsættelsestalen, at da han kunne indvi det nye sindssygehospital i Brønderslev, var der forløbet mere end 40 år, siden man havde taget et til formålet bygget sindssygehospital i brug. Når man som nyt folketingsmedlem læser om dansk sindssygeforsorgs historie her i Danmark, er det jo ret ejendommeligt at se, at man har anvendt et kasseret tugthus, en nedlagt jernbanestation og to gamle slotte til sindssygeplejen, men det er jo nu historie, og jeg formoder, at den slags uhensigtsmæssige foranstaltninger ikke vil blive nødvendige i fremtiden.

Ved den udbygning af sindssygeforsorgen, som indenrigsministeren bemyndiges til at foretage, skulle man komme den store pladsmangel til livs, som hidtil har præget sindssygeforsorgen, og som har bevirket, at patienter, for hvem en hurtig indlæggelse måske ville have ført til helbredelse, har måttet vente urimeligt længe på at blive indlagt.

I dag har den psykiatriske videnskab

gjort så store fremskridt, at der er mange flere helbredelsesmuligheder; behandlingsmetoderne er også ændret, idet mange sindslidelser kan behandles ambulant, og det fører mig ind på, at da behandlingsområdet udvides, har man skønnet, at det måtte være nødvendigt at ændre „sindssygehospital“ til „psykiatrisk hospital“. Jeg tror ikke, at dette ord vil vinde hævd i befolkningen. Det har også været nævnt af de tidligere ærede ordførere, at det for mange mennesker er et vanskeligt ord at udtale — det falder ikke mundret. Det er også mit indtryk, at den dårlige klang, som ordet sindssyge har haft, er ved at forsvinde.

I dag er det lige så normalt, om jeg må bruge det udtryk, at have en sindssygdom som at have en legemlig sygdom. Inden for åndssvageforsorgen vil man beholde ordet åndssvag; man vil ikke erstatte det med ordet evnesvag, men eventuelt bruge begge ord og i hvert fald ikke anvende fremmedordet imbecil. Jeg mener i og for sig godt, at man kan beholde ordet sindssygehospital, men det er jo også noget, vi kan diskutere i et udvalg. Det vil sikkert være vanskeligt at finde noget andet ord, medmindre man vil bruge fremmedord, hvad jeg vil finde uheldigt.

Jeg skal ikke forlænge debatten om lovforslaget her i dag, men tilsige retsforbundets velvillige medvirken i udvalget.

Petra Petersen: Ligesom det ærede medlem fru Ayoë Herbøl er jeg ved gennemlæsningen af fremsættelsestalen faldet over, at ministeren siger, at da han i 1957 indviede det nye sindssygehospital i Brønderslev, var der forløbet mere end 40 år, siden man her i landet havde taget et til formålet bygget sindssygehospital i brug. Det ærede medlem fru Ayoë Herbøl siger, at det hører fortiden til. Det gør det ikke, det eksisterer stadig væk. Men ministeren fortsætter, at det derfor ikke er urigtigt, når man hævder, at vort almindelige hospitalsvæsens rivende udvikling er gået sindssygehospitalerne forbi, og det er så rigtigt, som ministeren har